

for Asylterne, thi i Asylterne komme de nok under en vis Art af Tugt, som ikke kan undværes, det er det eneste. (Da Isgaard: Giftermaal). Ja, det har jeg omtalt forrige Gang, jeg tror ikke, der er nogen Grund fra de ærede Medlemmers Side til at forlange mere: Giftermaal end der er, det vil komme dem dyrt nok at staa, hvis det nogen Sinde skulde træde ind i Livet. Altsaa, disse store Talemaader om, at 50,000 gamle blive fri for Fattigvæsenet, hvor høre de hjemme, hvad er det for et Nag, de blive fri for? De ville komme til at staa ganske i den samme økonomiske Afhængighed af Fattigvæsenet som tidligere, altsaa blive de ikke fri for Naget. Nej, efter vort Alderdomsforørgelsesforslag blive ikke blot 50,000, men 78,000 gamle fri for Fattigvæsenets Nag, men igennem dette Forslag opnaa de intet som helst. Nu sagde det ærede Medlem fra Stege (Boisen) som Indvending mod os, der havde kritiseret hans Forslag, at vi stillede Sagen i et forfælligt Lys, at der var Modsigelse mellem de Argumenter, vi gjorde gældende: snart fremhævede vi Miskøen for Statskassen, snart fremhævede vi det, at de fattige i Birkeligheden intet saa, snart fremhævede vi det, at Understøttelsen var utilstrækkelig, og snart sagde vi, at ikke desmindre er den Mand, der faar denne Fattigunderstøttelse, et Parti, der blandt Kvinder vil være nogen Lyst til at søge. Ja, det er meget rigtigt, men Grunden hertil ligger i, at det Lovforslag, de ærede Medlemmer hyde os, er fuldstændig vagt og uden Grænse, det er saaledes hen i det blinde, hen i Vind og Vejr, at man maa sige paa en Gang: det er ingen Ting, og med det samme, at om det bliver til noget stort, veed intet Menneske. Det er Lovforslaget, det er Skyld dert, Stillingen er jo den, at den ærede Indenrigsminister staar og siger: Det bethyder ingen Ting, ikke Penge skabt, der behøves ikke mere fra hans Standpunkt, og den ærede Ordfører siger: det bethyder Millioner, maaffe fire, maaffe meget mere. Ja, saa er det klart, at der er en dobbelt Række Indvendinger at gøre. Hvis den ærede Indenrigsminister har Ret i, at der ingen Penge behøves, saa er det klart, saa er det et meget fattigt Forslag, saa er det et Forslag, som ingen fattig skal forbedre sin nuværende Stilling med, men paa den anden Side, hvis den ærede Ordfører har Ret, hvis det skal koste mange Millioner, saa er det berettiget at spørge, hvorfra disse Millioner skulle komme. Det er sandelig ikke nok at sige: Kommunen betaler Halvdelen og Statskassen Halvdelen. Kunde man slippe saa nemt til Millioner, saa var det meget lettere at være Finans-

minister, end det er. Nej dertil fordrer Henviisning til, hvorfra skal Statskassen, og hvorfra skal Kommunen tage deres Penge? Men altsaa, det ligger i Lovforslaget, den dobbelte Række af Indvendinger kommer simpelt hen deraf, at dette Forslag er saa vagt og ubestemt, at det er umuligt, naar man vil gennemgaa det, ikke at maatte rette sine Indvendinger mod begge Mulighederne i Forslaget. Der ligger en saadan Bidde i i Forslaget, det spænder over saa mange Muligheder, at selvfølgelig maa man imødegaa det fra forskellige Sider, naar man overhovedet vil imødegaa det. Men det er overhovedet det, som de ærede Medlemmer ikke kunne lide, fordi det, som egentlig var den Klage, der laa bag ved de Udtalelser, vi hørte, haade af det ærede Medlem fra Stege og den ærede Ordfører, var, at der her i Tinget var nogle Mennesker, som vare dem til Bæpær, som spændte Ben for dem, som gjorde alle de Mytter, de kunde, og havde skumle Planer om, at der ikke skulde komme noget ud af deres Arbejde og den Anstrængelse, de gjorde dem; og det gjorde vi to paa Maader — lige Jugle bægge to — dels haade ved at overbyde dem og vise noget bedre end deres eget og dels ved at kritisere det, som de bragte frem, og vise, at det var flet. Det var noget, de i høj Grad maatte beklage. Ja naturligtvis, naar de tro at kunne vinde noget ved Klager, saa maatte de være meget ensfoldige, om de ikke vilde klage meget højt, men jeg vil sige, at disse Klager have intet Steds hjemme. Naar de ærede Medlemmer komme med Forslag, som vi ønske at gennemføre, og vor Opfattelse af disse Forslag er, at det er flette, daarlige Forslag, at de saa langt fra at gavne og føre Samfundet videre, tværtimod ville føre os tilbage, saaledes som deres Ol og Sukker, og saaledes som delvis ogsaa deres Forslag her paa Fattigloven vil gøre, saa er det ikke blot vor Ret, men vor Skyldighed at imødegaa dem, saa er det ingen Indvending mod os, at vi søge at hindre dem. Selvfølgelig, naar vi anse et Forslag for flet, saa søge vi at hindre det. Det lægger jeg heller ingen Skyld paa. Naar jeg staar her og taler mod de Herrer og deres Vædringsforslag, er det selvfølgelig for at lægge Hindringer i Vejen for dem, selvfølgelig for at gøre det klart, hvilke Mangler disse Forslag have, og selvfølgelig er det mit Ønske, at De ikke skulle saa noget ud af det, De ønske. Det er min parlamentariske Ret, dertil er jeg valgt, og derfor staar jeg her i Salen, det er noget, som det ikke nytter, at man beklager sig over, det bliver ikke anderledes. Og naar jeg i en anden Sag